

Mon cor estima un arbre

En la represa tardoral del cicle *Vespres en vers*, el 5 d'octubre, al Cafè del Teatre de Lleida, Pere Rovira va recitar obres pròpies i d'altres que ha anat traslladant al català des de diverses llengües, algunes de les quals admet no conèixer, cosa que, en principi, no suposa cap inconvenient insuperable (per justificar la gosadia, va recórrer a l'exemple de Joan Sales traduint *Els germans Karamàzov* sense saber un borrall de rus).

Entre les peces escollides per a l'ocasió, l'actual professor emèrit de la UdL va llegir un parell de poemes inspirats per arbres, en concret, un pi que s'alçava al jardí de la seva casa d'estiueig al delta de l'Ebre i que va morir al cap de pocs temps de comprar-la (el to elegíac hi és obligat, l'anècdota dona peu a un joc d'imatges metafòriques d'un alt contingut

emocional), i una olivera mil·lenària d'una plantació en terme de la Galera, un dels paratges més bells contemplats mai per l'autor. L'olivera, que "fa segles que sap ser pacient", té l'escorça ja podrida aferrada al gran tronc "com l'escata d'un saure de fusta i solitud", talment una bèstia "d'un món que s'ha perdut". El vers final ressalta una paradoxa botànica que podria aplicar-se també a alguns escriptors veterans com el mateix Rovira: "És el més vell de tots i encara fa oli nou."

Hi ha una tradició en la literatura catalana de glossar arbres, elevats sovint a la categoria de símbols. Potser un dels més cèlebres sigui el pi de Formentor lloat per Costa i Llobera entre la lírica i l'èpica. De fet, al mateix llibre *Contra la mort* de què forma part l'esmentat *Oliver mil·lenari* s'inclouen també poesies

→ **L'ESCRITOR PERE ROVIRA VA PARTICIPAR EN EL CICLE 'VESPRES EN VERS' AMB POEMES PROPIS I D'ALTRES**

dedicades a un llorer, a uns ametllers i a uns avellaners. Ara bé, pocs exemplars del regne vegetal hauran segurament sigut tan exalçats pels poetes com el xiprer de 24 metres d'alçada que s'aixeca solitari al meravellós claustre romànic de Santo Domingo de Silos, com podrà comprovar qualsevol lector del volum recopilatori *El ciprés de los poetas*, que vaig adquirir aquest estiu pas-

sat en una visita a aquell monestir castellà. De totes les composicions al·lusives, la més coneguda és sens dubte la signada per Gerardo Diego, que estant de professor a Sòria hi va fer una excursió el juliol de 1924 i en va quedar corprès fins al punt d'escriure un sonet sublim que engega així: "Enhiesto surtidor de sombra y sueño / que acongojas el cielo con tu lanza..."